

този, който ѝ бърка. Но сламката се огъна отъ тежестта и мравката падна.

Обичамъ тѣзи работливи животинки! Обичамъ ги, защото, сгрува ми се, тѣ сж по умни отъ насъ. Тѣ всички работятъ и живѣятъ въ едно семейство. Когато има — има за всички, когато пкъъ нѣма — нѣма за никого. Пкъъ ние — какво сме!.. Живѣемъ като хищници. Да бѣхме като малкитѣ мравунки!..

Слънцето припече. Клепкитѣ ми натежаха и ме налегна дрѣмка. Изглежда, че доста сладичко съмъ заспалъ, защото сънувахъ дълъгъ и чуденъ сънъ.

Въ бабината ми кѣща израстна една тревица, младо и жилаво стѣбло. То израстна, стана високо, стигна тавана, проврѣ се презъ комина и се отправи надъ покрива. Ето го вече високо надъ кѣщата, надъ орѣха — издигна се въ облацитѣ. Свърза небето съ земята.

Като сжщинска мравунка азъ се катеря по него. Качвамъ се, катеря се и ето ме надъ черквата, надъ селото — въ облацитѣ. — Ще отида при Дѣда Господа да го питамъ, защо тѣй е наредилъ свѣта. Баба ми казваше, че той билъ надъ облацитѣ и тамъ на златенъ тронъ седѣлъ и управлявалъ свѣта. Ще ида и ще му кажа всичко, пкъъ той, каквото иска, такова да прави. То вече съ мълчене не става! . . .

Така си мислѣхъ и си казвахъ все по високо и по-високо. Но ето, че духна силенъ вѣтъръ. Стълбата се огъна. Може и да съмъ натежалъ. Азъ вече падамъ надъ баири, поляни и рѣки. Ето и море. То шуми надъ мене, мѣта се и реве. Ето пакъ земя. Падамъ! . . . Замижавамъ и . . . тупъ! . . .

Слава Богу! Нищо не ми е! . . .

Вървя изъ едно гладко и хубаво шосе. Отъ дветѣ ми страни ниви, буйни и красиви — като развълнувано море. Минахъ една кория и предъ мене изникна едно малко и хубаво градче. Видѣтъ му ми на прави силно впечатление и азъ замаенъ се спрѣхъ. Всички кѣщички бѣха бѣли, съ свѣтли и голѣми прозорци, покривитѣ съ керемиди — весело и преветливо. — Ида! Ида!.. — казвамъ си и забързахъ.

Влѣзохъ въ градеца. Първиятъ човѣкъ, когото срещнахъ бѣше единъ момъкъ. Спрѣхъ се и го запитахъ:

— Какъ се казва това градче?

— Това е село. Казва се Съгласие.

Каза и отмина.

Азъ продължихъ. Вървя и се чудя. — Нима може това да е село? Таксва село не съмъ виждалъ! . . . — Всички кѣщи сж хубави, варосани и съ голѣми прозорци. Улицитѣ, че то сякашъ не сж улици, а шосета — широки и чисти. Никжде нѣма нито хвърлена кѣкошка, нито умрѣло куче. Навсѣкжде е чисто, като че ей сега е метено. Отъ дветѣ страни, по край тротоаритѣ, редятъ се кичести липи. Тѣ хвърлятъ сѣнки и дишатъ като живи. Две птичета се сборичкаха надъ главата ми, паднаха предъ мене и, като ме видѣха, шибнаха се въ клонитѣ. Скриха се, а въ сжщото време хиляди птичета запискаха между кичеститѣ клони.

На едно малко площадче видѣхъ голѣма и висока чешма. Наоколо дървета, скамейки и градинка. Отбихъ се да пия вода. Отъ три улея буйно течеше бистра и студена вода. Взехъ едно канче и си налѣхъ да пия. Като вдигнахъ главата си нагоре, видѣхъ на чешмата нѣщо писано съ голѣми букви. Върѣхъ се и прочетохъ; „Чрезъ трудъ и съгласие всичко се постига“.